

कालपरीतः मृत्युयस्तः उद्धरणेशत्रूणां निःशेषनाशेनोन्मूलने ॥८॥ १॥ १०॥ ११॥ सराजेति कर्मणिषष्ठ्यौ उद्धिपत्तदयः उद्धिगचेतनो बभूव ध्यायतीबलेलायतीवेति श्रुतेर्बुद्धौ ध्यायंत्यां चेतनोपि ध्यायतीवेत्यादिरर्थः ॥ १२॥ निर्वेदं राज्यादौ वैराग्यं ॥ १३॥ इति शांतिप० रा० नै० भा० षष्ठोऽध्यायः ॥ ६॥ ॥ ७॥ युधिष्ठिर इति ॥ १॥ दुःखं देहेन्द्रियादीनां तापः शोकस्तत्कृतं वैकल्यं ताभ्यामाविष्टो व्याप्तः कर्षितः कृशीकृतः ॥ २॥ यत्तद्विभैक्ष्यमाचीर्णं स्यात्तर्हि ज्ञातिवधाज्जातादुर्गतिर्न प्राप्ता स्यादित्यर्थः लिङ्निमित्ते लङ्क्रियातिपत्तौ ॥ ३॥ यतो वयं दत्तार्थाः संक्षिप्तपुरुषार्था ज्ञातिवधेन हतभाग्याः स्मृततो हेतोर्नः अस्माकममित्राः

ततः कालपरीतः सवैरस्योद्धरणेरतः ॥ प्रतीपकारी युष्माकमिति चोपेक्षितो मया ॥ ८॥ इत्युक्तो धर्मराजस्तु मात्रावाप्पाकुलेक्षणः ॥ उवाच वाक्यं धर्मात्मा शोकव्याकुलितेन्द्रियः ॥ ९॥ भवत्यागूढमंत्रत्वात्पीडितोऽस्मीत्युवाच तां ॥ १०॥ शशापचमहातेजाः सर्वलोकेषु योषितः ॥ न गुह्यं धारयिष्यंतीत्येवंदुःखसमन्वितः ॥ ११॥ सराजापुत्रपौत्राणां संबंधिंसु हृदांतदा ॥ स्मरन्नुद्धिगहृदयो बभूवोद्धिगचेतनः ॥ १२॥ ततः शोकपरीतात्मा सधूम इव पावकः ॥ निर्वेदमगमद्भीमानुराजासंतापपीडितः ॥ १३॥ इति श्रीमहाभारतेशांतिपर्वणिराजधर्मानुशासनपर्वणि स्त्रीशापे षष्ठोऽध्यायः ॥ ६॥ ॥ ७॥ वैशंपायन उवाच युधिष्ठिरस्तु धर्मात्मा शोकव्याकुलचेतनः ॥ शुशोच दुःखसंतप्तः स्मृत्वा कर्णमहारथं ॥ १॥ आविष्टो दुःखशोकाभ्यां निःश्वसं श्वपुनः पुनः ॥ दृष्ट्वा र्जुनमुवाचे दंवचनं शोककर्षितः ॥ २॥ युधिष्ठिर उवाच यद्वैक्ष्यमाचरिष्यामदृण्यंधकपुरे वयं ॥ ज्ञातोन्निष्पुरुषान्कृत्वानेमां प्राप्स्यामदुर्गतिं ॥ ३॥ अमित्रानः समृद्धार्था वृत्तार्थाः कुरवः किल ॥ आत्मानमात्मना हत्वा किं धर्मफलमाप्नुमः ॥ ४॥ धिगस्तु क्षात्रमाचारं धिगस्तु बलपौरुषं ॥ धिगस्त्वमर्षयेनेमामापदंगमिता वयं ॥ ५॥ साधुक्षमादमः शौचं वैराग्यं चाथ मत्सरः ॥ अहिंसा सत्यवचनं नित्यानिवनचारिणां ॥ ६॥ वयंतुलोभान्मोहाच्च दंभं मानं च संश्रिताः ॥ इमामवस्थां संप्राप्ता राज्यालभुवुत्सया ॥ ७॥ त्रैलोक्यस्यापि राज्येन नास्मान्कश्चित्प्रहर्षयेत् ॥ बांधवान्निहतान्दृष्ट्वा पृथिव्यां विजयैषिणः ॥ ८॥ ते वयं पृथिवीहेतोरवध्यान् पृथिवीश्वरान् ॥ संपरित्यज्य जीवामोहीनार्था हतबांधवाः ॥ ९॥ आमिषे गृध्यमानानामशुभं वै शुनामिव ॥ आमिषं चैव नो हीष्टमामिषस्य विवर्जनं ॥ १०॥

समृद्धार्था इत्यर्थः ज्ञातिवधो

प्यस्माकं धर्मवध एवेत्याशक्याह आत्मानमिति धर्मफलं यशः स्वर्गं किं आमुमः उभयमपि नास्तीत्यर्थः ॥ ४॥ सत्यपि शास्त्रदृष्टेफले बीभत्सत्वान्निघ्न एवायं धर्म इत्याह धिगिति बलं सहायादि पौरुषं पराक्रमः अमर्षः क्रोधः येन आचारादिना आपदं शोकं ॥ ५॥ तर्हि को धर्मः श्रेष्ठ इत्यत आह साध्विति क्षमादिकमेव श्रेष्ठमित्यर्थः ॥ ६॥ ७॥ ननु युद्धे जयश्चेद्राज्यालभो मृत्युश्चेत्स्वर्गलाभ इत्युभयलोकहितं युद्धमित्याशंक्या दं निरस्यति त्रैलोक्यस्येति ॥ ८॥ ९॥ हीनार्थत्वमेवाह आमिषमिति आमिषे राज्यनिमित्ते अशुभं ज्ञातिद्रोहाख्यं शुनामिव इतरेषां भवति नो हि अस्माकं तु आमिषं च आमिषस्य विवर्जनं चेति द्वयमपीष्टं ॥ १०॥